

Vstanem in se ob potoku vračam domov. Ustavim se in vidim v vodi svoje lastno podobo. Pokimava si in se nasmehneva.

Na križpotju srečam ciganko, ki se je pravkar izvila iz popka.

„Izvolite dinar ali cigareto?“ vprašam.

„Dinar in cigareto,“ pravi.

„To je poštena in odkrita beseda,“ veselo pritrdim.

Ciganka se zravna in tenka popackana bluza se ji napne čez mlade prsi. Pisano ruto sname z glave in njeni vlažni, črnosvetli lasje se ji usujejo po ramah.

„Prerokujem srečo?“ vpraša, nagne drobno glavo in z jezikom zmoči polne ustnice.

Grem naprej, korakam po kolovozu. Po kolesnicah je voda in pozabil sem, da imam luknje v čevljih.

Zdaj ne mislim več na gosenico. Ob poti poduham vijolico, mislim na deklico z rosnimi očmi, veselim korakom in strahopetno lažjo; plašč mi vihra v pomladanskem vetru, vzravnam se in se s svojimi zdravimi, od tobakovega dima počrnelimi zobmi, smejem trdemu življenju naravnost v obraz.

„Ha!“ pravim, „šest dni — — — pff — — — in potem? — — — Če drugega ne, pride vihar in odpihne gosenico, ali pa vzleti metulj.“

Tako praznujem vsako leto svoj goseniški jubilej.

Pesem o srcu

Bogomil Fatur

O, deklica, še temu ptičku (glej:
kot rosna kapljica se ziblje v vodopadu vej)
srcé samotno, čudovito, v prsih poje,
srcé kot tvoje ali moje.

In bilka, ki do najinih je legla nog,
zgrajena, da nosila bi neba oblok,
kot ti in jaz srcé, to sveto težo, po jutranji poti
mlademu solncu tovari naproti.

Drevo roké razpne čez vse strani sveta,
v najvišji žilici — kot tebi, meni — vztrepeta
srcé kot struna in brez konca in brez kraja
oblaku, luni, vetru se predaja.

O, deklica, srcé je z nama vsepovsod,
midva se ljubiva in greva isto pot,
in hraniva najdražjo dediščino materino:
srcá sladkost in bolečino.